

Arrest

nr. 350 208 van 13 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JONGBLOET
Dorp 8
2360 OUD-TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen volgens de urgente procedure van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 24 juni 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JONGBLOET, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 oktober 2004 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 4 januari 2005 neemt de gemachtigde van de Minister opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 24 januari 2005 wordt verzoeker gerepatrieerd naar Polen.

Op 16 november 2011 dient verzoeker een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende. Op 9 februari 2012 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving en op 23 februari 2012 wordt hem een E-kaart afgeleverd.

Op 30 oktober 2015 wordt verzoeker bij verstek veroordeeld door de politierechtbank te Antwerpen voor verkeersinbreuken.

Op 12 augustus 2016 wordt verzoeker van ambtswege afgevoerd, waarna de E-kaart op 16 augustus 2016 werd gesupprimeerd.

Op 19 juni 2018 dient verzoeker wederom een vraag in voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende. De gemachtigde levert hem opnieuw een E-kaart af doch verzoeker kan niet worden aangetroffen in het Rijk waardoor hij niet in het bezit kan worden gesteld van de E-kaart. Op 18 augustus 2018 wordt verzoeker opnieuw van ambtswege afgevoerd.

Op 13 november 2018 wordt verzoeker wederom bij verstek veroordeeld door de politierechtbank te Antwerpen wegens rijden onder invloed.

Op 10 oktober 2019 wordt verzoeker door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld wegens opzettelijke slagen en verwondingen.

Op 13 november 2018 wordt verzoeker bij verstek veroordeeld door de politierechtbank te Antwerpen wegens rijden zonder geldig rijbewijs.

Op 21 januari 2025 wordt verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens diefstal met braak.

Op 3 maart 2025, 21 augustus 2025 en op 8 juni 2026 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken nopens zijn administratieve situatie.

Op 24 juni 2026 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer : K., M., geboren te Gostynin, op xx.xx.1983, onderdaan van Polen (Rep.),

Alias: K. M. geboren op xx.xx.1983, K. M. geboren op xx.xx.1983.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Minister voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Hij heeft zich schuldig gemaakt poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, feit(en) waarvoor hij op 07.12.2004 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 7 maanden met uitstel 3 jaren behalve 4 maanden.

Hij heeft zich schuldig gemaakt opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, feit(en) waarvoor hij op 29.01.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal-met opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, feit(en) waarvoor hij op 10.10.2019 werd veroordeeld door de correctionele Hof van Beroep Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal-met braak, inklimming, valse sleutel en gewone-diefstal, feit(en) waarvoor hij op 25.06.2025 werd veroordeeld door de correctionele Hof van Beroep Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar + behoud.

Uit het strafdossier blijkt dat op 18 januari 2025 er ingebroken wordt in de woning aan de Verversrui in Antwerpen waarbij naast geld, bankkaarten, een beamer, multimedia en kledij ook ‘oortjes’ gestolen worden. In de onmiddellijke omgeving van de woning worden ontvreemde goederen teruggevonden. Op camerabeelden is een persoon te zien die op zijn schouders een ontvreemd deken draagt alsook ontvreemde kledij. Bij onderzoek door een bewoner van het pand naar de ontvreemde multimedia via gps-signalen komt een pand in beeld in de Carnotstraat te Antwerpen, dit op de zevende verdieping. De politie komt ter plaatse en treft daar betrokkene aan.

De feiten zijn ernstig, zij geven blijk van een groot gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht en dragen in zeer aanzienlijke mate bij tot het onveiligheidsgevoel in onze samenleving.

Hij is dan ook niet aan zijn proefstuk toe en blijkt dan ook hardleers te zijn. Hij trekt duidelijk geen lessen uit deze eerdere veroordelingen en waarschuwingen in België of elders en hij blijkt de ernst van zijn daden niet in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk totaal onaanvaardbaar is. Uit zijn persoonlijk handelen valt dan ook helemaal niet uit te sluiten dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Zijn gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat hij reeds 3 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen hebt. Hoewel deze veroordelingen geen correctionele veroordelingen zijn, gaat het toch om ernstige overtredingen omdat zij de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen, hetgeen uit zijn globaal handelen de minste van zijn zorgen blijkt. Ze tonen ook zijn gebrek aan respect voor de minimale regels van de maatschappij waarin hij leeft.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 21.01.2025 (opsluitingsdatum) in het Rijk verblijft en dat hij niet gemachtigd is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Betrokkene werd op 09.06.2026 in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider van DVZ, zijn administratieve situatie werd hem toegelicht en een hoorrecht werd hem voorgelegd. Hij verklaarde dat hij sinds 2010 in België verblijft, dat hij met zijn Poolse identiteitskaart vanuit Polen naar België reisde, deze bevindt zich in zijn griffiedossier.

Hij verklaarde dat hij geen partner meer heeft in België maar wel 2 kinderen met twee verschillende ex-partners: K.N. (°xx.xx.2013), die de Belgische nationaliteit heeft, en S.K. (°xx.xx.2006), die recht op verblijf heeft in België en die meerderjarig is.

Sinds 2014 blijkt betrokkene niet meer samen te zijn met de moeder van K.N.. Zowel moeder als dochter hebben de Belgische nationaliteit en K.N. heeft steeds samengewoond met haar moeder.

Uit het dossier blijkt dat de moeder van het kind de Belgische nationaliteit heeft en dat er geen aanwijzingen zijn dat zij door gezondheidsproblemen niet in staat zou kunnen zijn om voor hun kind te kunnen zorgen. Evenmin dat zij niet zelfstandig zou kunnen functioneren. Niets sluit uit dat betrokkene financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van zijn kind aan betrokkene in het buitenland.

Hij legt bovendien ook geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonde hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met zijn minderjarig kind noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met zijn minderjarig kind. Hij toont niet aan of hij bijdraagt aan het onderhoud van K.N., of hij deelt in de beslissingen over de opvoeding van zijn dochter, of hij regelmatig contact met hen onderhoudt, et cetera.

De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene kinderen had in België, heeft hem er niet van weerhouden om herhaaldelijk zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover zijn kinderen. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn dochters die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Polen of elders. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Betrokkene verklaarde niet aan medische problemen te lijden die hem belemmeren om te reizen en/of terug te keren. Hij verklaarde dat hij niet wenst terug te keren naar Polen omdat hij daar niets meer heeft. Het administratief dossier bevat echter geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 3 EVRM aangenomen.

Betrokkene werd reeds eerder op 24.01.2005 gerepatriëerd.

Betrokkene diende op 16.01.2011 een aanvraag van verklaring van inschrijving in, hij werd in het bezit gesteld van een E-kaart geldig tot 09.02.2017, (gesupprimeerd op 16.08.2016). Betrokkene werd op 18.08.2018 afgevoerd- geen recht op inschrijving.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 44quinquies §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

- Hij heeft zich schuldig gemaakt poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, feit(en) waarvoor hij op 07.12.2004 werd veroordeeld door de correctionele het de correctionel rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 7 maanden met uitstel 3 jaren behalve 4 maanden.

Hij heeft zich schuldig gemaakt opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, feit(en) waarvoor hij op 29.01.2018 werd veroordeeld door de correctionele het de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal-met opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, feit(en) waarvoor hij op 10.10.2019 werd veroordeeld door de correctionele het Hof van Beroep Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal-met braak, inklimming, valse sleutel en gewone-diefstal, feit(en) waarvoor hij op 25.06.2025 werd veroordeeld door de correctionele het Hof van Beroep Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar + behoud. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Artikel 3 EVRM

Betrokkene verklaarde niet aan medische problemen te lijden die hem belemmeren om te reizen en/of terug te keren. Hij verklaarde dat hij niet wenst terug te keren naar Polen omdat hij daar niets meer heeft. Het administratief dossier bevat echter geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 3 EVRM aangenomen.

Vasthouding

(...)"

Op 24 juni 2026 neemt de gemachtigde van de Minister tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor 6 jaar.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Inzake de beslissing tot vasthouding dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid, (oud) van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid (oud) van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtcollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

2.2. Het verzoekschrift betreft blijkens zijn titel een "*beroep tot nietigverklaring*" en tevens een "*verzoek tot schorsing*" en werd ingediend op 3 juli 2026. De indiening dateert dus van na de inwerkingtreding van de RvV-wet, die op 19 juni 2026 in het Belgisch Staatsblad werd gepubliceerd (cf. artikel 5.13 RvV-wet, B.S. 19 juni 2026) zodat het beroep als een "*beroep tot nietigverklaring*" dient te worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 1.9, eerste lid, 1° van de RvV-wet.

Omdat de bestreden beslissing (bijlage 13septies) een "*verwijderingsbesluit*" betreft in de zin van artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep volgens de urgente procedure behandeld. Van de (tijdige) indiening van een beroep tegen een verwijderingsbesluit gaat krachtens de RvV-wet een automatisch schorsende werking uit (artikel 2.31, § 5 van de RvV-wet).

Aangezien onderhavig beroep van rechtswege schorsende werking heeft, is de vordering tot schorsing, waarmee het beroep tot nietigverklaring gepaard gaat, doelloos. De behandeling van de vordering tot schorsing kan verzoeker geen bijkomend voordeel opleveren. Er wordt bijgevolg enkel uitspraak gedaan over de vordering tot nietigverklaring.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van de artikelen 2, 7, eerste lid, 1° en 62 (oud) van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids-, redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Op grond van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen moeten administratieve beslissingen met individuele draagwijdte in de akte zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering

moet afdoende, duidelijk en concreet zijn. De burger moet op basis van de tekst zelf van de beslissing kunnen begrijpen waarom de administratie tot haar besluit is gekomen.

Naast deze motiveringsplicht geldt er een motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur. Dit houdt in dat de motieven die de beslissing dragen in rechte en in feite aanvaardbaar, juist en pertinent moeten zijn. De administratie mag haar besluit niet steunen op louter hypothetische stellingen of op een onvolledig of onzorgvuldig feitenonderzoek.

14. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om elke beslissing grondig en zorgvuldig voor te bereiden. DVZ moet alle relevante feitelijke en juridische elementen van het dossier verzamelen, controleren en op onpartijdige wijze afwegen, zowel in het voordeel als in het nadeel van verzoeker. Wanneer een beslissing geen rekening houdt met essentiële persoonsgebonden elementen, berust zij op een onvoldoende feitenonderzoek en is zij materieel onwettig.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Teneinde als afdoende beschouwd te kunnen worden, moet de motivering steun vinden in het administratief dossier en moeten alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging worden genomen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van haar weigeringsbevoegdheid zorgvuldig en redelijk te werk gaan.

Deze zorgvuldigheidsplicht betekent dat het bestuursorgaan alle betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen.

16. Hoewel de bestreden beslissing uitvoerig ingaat op de strafrechtelijke voorgeschiedenis van verzoeker, is de motivering inzake zijn gezinsleven en de impact van de verwijdering uiterst lacunair, stereotiep en formalistisch.

Verzoeker heeft tijdens zijn administratieve hoorrechtverhoren expliciet gewezen op zijn gezins- en familieleven in België.

De DVZ veegt de relatie met zijn minderjarige Belgische dochter louter van tafel met het argument dat er geen sprake is van "samenwoning" en dat de moeder de exclusieve zorg uitoefent. De raadsman van verzoeker werd eveneens aangesteld in het kader van de tweedelijnsbijstand teneinde een procedure op te starten voor de familierechtbank om de contacten te herstellen.

De administratie gaat hiermee voorbij aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en de RvV, die stelt dat het ontbreken van samenwoning niet automatisch de afwezigheid van een beschermenswaardig gezinsleven (Artikel 8 EVRM) impliceert.

17. In het kader van de materiële motiverings- en zorgvuldigheidsplicht diende de DVZ rekening te houden met de specifieke verblijfsgechiedenis van verzoeker. Verzoeker verblijft met onderbrekingen al sinds 2011 in België en heeft hier gedurende verschillende periodes een reële economische activiteit uitgeoefend.

18. Verzoeker heeft bovendien verklaard dat zijn ouders overleden zijn en dat hij in Polen geen sociale, familiale of economische banden, noch bezittingen meer heeft. In België onderhoudt hij wel nog regelmatig contact met zijn meerderjarige dochter en met zijn nicht, M. K..

Verzoeker ontving bevestiging van mevrouw K. dat hij bij haar kan verblijven. (stuk 5)

Door deze elementen niet kenbaar en concreet in de afweging te betrekken, heeft verwerende partij haar beslissing uitsluitend gesteund op de bezwarende strafrechtelijke factoren, zonder de noodzakelijke globale en geïndividualiseerde beoordeling uit te voeren. Dit vormt een manifeste schending van de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding.

De bestreden beslissing hanteert ter rechtvaardiging van de openbare orde-dreiging en de vasthouding zeer algemene, abstracte en gestandaardiseerde formules (zoals "woninginbraken zijn een ware plaag"). Hoewel verzoeker effectief strafrechtelijk is veroordeeld, stelt de formele motiveringswet dat algemene beschouwingen over criminaliteitsfenomenen in de maatschappij de individuele beoordeling van de actuele en persoonlijke dreiging van verzoeker niet kunnen vervangen.

19. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de bestreden beslissing van 24 juni 2026 genomen zonder een deugdelijk, individueel en zorgvuldig onderzoek te voeren naar de specifieke gezinsbanden (met name de relatie met zijn minderjarige Belgische dochter Natasza en zijn meerderjarige dochter Karolina) en de totale ontworteling van verzoeker in zijn land van herkomst. De motivering schiet op formele wijze tekort door een gebrek aan proportionaliteitsafweging en steunt materieel op een onzorgvuldige en eenzijdige feitenvinding.

20. Het middel is dan ook ontvankelijk en gegrond. De bestreden beslissing dient nietig te worden verklaard."

3.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoeker genomen beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en uit artikel 62 (oud) van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Zo wordt immers in de bestreden beslissing wel degelijk aangegeven waarom aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten is betekend, met name omdat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamentele belang van de samenleving vormt, dit gesteund op de artikelen 7, eerste lid, 3°, 43, §1, 2° en 44ter (oud) van de Vreemdelingenwet. Verder wordt erop gewezen waaraan de verzoeker zich schuldig gemaakt alsook de veroordelingen die hij heeft opgelopen en wordt omwille van de ernst van de gepleegde feiten geoordeeld dat verzoeker momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het bestuur wijst erop dat verzoeker op 18 augustus 2018 ambtshalve werd afgevoerd en hij geen recht heeft op inschrijving. Verder stelt het bestuur ook vast dat verzoeker geen partner heeft in België, doch wel twee kinderen met twee verschillende ex-partners. Wat zijn minderjarig kind betreft stelt verweerder vast dat het kind steeds heeft samengewoond met zijn moeder. Verzoeker legt geen enkel stuk voor dat zijn gezinsleven met het minderjarig kind aantoont en verweerder besluit dat verzoeker eventuele contacten met zijn kinderen vanuit zijn land van herkomst kan onderhouden. Gelet op voorgaanden en het feit dat er een risico bestaat tot een nieuwe schending van de openbare orde wordt de verzoeker tevens teruggeleid naar de grens met toepassing van artikel 44^{quinquies}, §1, 3° (oud) van de Vreemdelingenwet.

Er wordt bijgevolg enerzijds de wettelijke grond geduid op basis waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens wordt opgelegd en anderzijds waarom een ernstige bedreiging voor de openbare orde gelet op het persoonlijk gedrag van verzoeker wordt weerhouden. De Raad stelt vast dat verweerder aldus, aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval, wel degelijk heeft gemotiveerd op welke gronden zij een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens noodzakelijk acht. Verzoeker overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht. In het licht van hetgeen voorafgaat, kan verzoeker ook geenszins worden gevolgd in zijn stelling als zou een loutere standaardmotivering voorliggen. Er wordt ingegaan op de gepleegde feiten, de ernst hiervan, de opgelegde strafmaat en verzoekers gezinsleven.

De schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Verzoeker wijst erop dat hij tijdens zijn administratieve verhoren expliciet heeft gewezen op zijn gezins- en familielevens in België. In de bestreden beslissing wordt zijn relatie met zijn minderjarige Belgische dochter louter van tafel geveegd met het argument dat er geen sprake is van samenwonen en dat de moeder de exclusieve zorg uitoefent. Verzoeker merkt dienaangaande op dat zijn raadsman een procedure zal starten voor de familierechtbank om de contacten met zijn dochter te herstellen. Verzoeker wijst op stuk 4 in bijlage van het verzoekschrift dat de pro deo aanstelling betreft voor de familierechtbank. Verder wijst verzoeker erop dat hij sinds 2011 in België verblijft met verschillende periodes van reële economische activiteit. Zijn ouders zijn overleden waardoor hij in Polen geen sociale, familiale of economische banden, noch bezittingen meer heeft. In België onderhoudt hij wel nog regelmatig contact met zijn meerderjarige dochter en met zijn nicht mevr. M.K.. In dit verband verwijst verzoeker naar stuk 5 in bijlage van het verzoekschrift dat een verklaring betreft van zijn nicht dat zij hem assistentie zal verlenen als hij de gevangenis mag verlaten. Verweerder heeft geen rekening gehouden met deze elementen en heeft zijn beslissing uitsluitend gesteund op de bezwarende strafrechtelijke factoren.

In de bestreden beslissing wordt aangaande verzoekers gezinsleven het volgende gemotiveerd:

“Hij verklaarde dat hij geen partner meer heeft in België maar wel 2 kinderen met twee verschillende ex-partners: K.N. (°xx.xx.2013), die de Belgische nationaliteit heeft, en S.K. (°xx.xx.2006), die recht op verblijf heeft in België en die meerderjarig is.

Sinds 2014 blijkt betrokkene niet meer samen te zijn met de moeder van K.N.. Zowel moeder als dochter hebben de Belgische nationaliteit en K.N. heeft steeds samengewoond met haar moeder.

Uit het dossier blijkt dat de moeder van het kind de Belgische nationaliteit heeft en dat er geen aanwijzingen zijn dat zij door gezondheidsproblemen niet in staat zou kunnen zijn om voor hun kind te kunnen zorgen. Evenmin dat zij niet zelfstandig zou kunnen functioneren. Niets sluit uit dat betrokkene financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van zijn kind aan betrokkene in het buitenland.

Hij legt bovendien ook geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonde hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met zijn minderjarig kind noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met zijn minderjarig kind. Hij toont niet aan of hij bijdraagt aan het onderhoud van K.N., of hij deelt in de beslissingen over de opvoeding van zijn dochter, of hij regelmatig contact met hen onderhoudt, et cetera.

De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene kinderen had in België, heeft hem er niet van weerhouden om herhaaldelijk zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn kinderen. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn dochters die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Polen of elders. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Betrokkene verklaarde niet aan medische problemen te lijden die hem belemmeren om te reizen en/of terug te keren. Hij verklaarde dat hij niet wenst terug te keren naar Polen omdat hij daar niets meer heeft. Het administratief dossier bevat echter geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 3 EVRM aangenomen.”

Aldus kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat verweerder zich, in weerwil van verzoekers betoog, niet heeft beperkt tot de vaststelling dat het minderjarig kind bij de moeder woont en sedert 2014 uitsluitend bij de moeder heeft samengewoond. Verweerder stelt tevens vast dat verzoeker geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn minderjarig kind aantoonde.

Hij legt geen stukken voor waaruit zou kunnen blijken op welke wijze hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met zijn kind. Aldus stelt verweerder in goede orde vast dat thans geen band wordt aangetoond met zijn kind. Door het gebrek aan stukken blijkt niet dat verzoeker begaan is met de opvoeding van het kind of dat hij op regelmatige basis contacten onderhoudt met zijn kind. Dit wordt overigens bevestigd door verzoeker nu hij zijn advocaat een mandaat heeft gegeven om een procedure op te starten voor de familierechtbank om de contacten te herstellen. In de bestreden beslissing wordt evenwel wel degelijk rekening gehouden met eventuele contacten met zijn kind, na de uitvoering van de beslissing. Zo motiveert verweerder dat hij met zijn minderjarige en meerderjarige dochter de contacten kan onderhouden door middel van korte bezoeken of door middel van moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn kinderen het land op regelmatige wijze kunnen in- en uitreizen. Zijn familie kan verzoeker vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Polen of elders.

Verzoeker kan bijgevolg niet worden gevolgd waar hij meent dat zijn relatie met het minderjarig kind ‘van tafel wordt geveegd’ met het loutere argument dat er geen sprake is van samenwoning.

Waar verzoeker er tevens op wijst dat hij sociale, familiale of economische banden meer heeft in zijn land van herkomst aangezien zijn ouders reeds overleden zijn, motiveert verweerder in de bestreden beslissing in goede orde dat verzoeker geen gezondheidsproblemen heeft die een terugkeer naar Polen zouden kunnen verhinderen. De Raad sluit zich aan bij de opmerking van verweerder in de verweernota dat verzoeker als volwassen man in staat wordt geacht om naar het land van herkomst terug te keren en er een privéleven uit te bouwen, te meer nu er geen hinderpalen zijn aangetoond om desgewenst regelmatig contact te blijven onderhouden met zijn kinderen en ander familieleden in België.

Verzoeker kan bezwaarlijk beweren dat verweerder de bestreden beslissing uitsluitend heeft gesteund op “*bezwarende strafrechtelijke factoren*” terwijl uit een eenvoudige lezing van de beslissing blijkt dat er weldegelijk uitgebreid werd gemotiveerd aangaande zijn kinderen en zijn gezinsleven in België. Verweerder

heeft evenwel bij de afweging van zijn privé- en gezinsleven ook en terecht rekening gehouden met het feit dat verzoeker gedurende zijn verblijf in het Rijk meermaals strafrechtelijk werd veroordeeld voor zwaarwichtige feiten. Het strafrechtelijk verleden van verzoeker werd betrokken in een zorgvuldige individuele beoordeling van zijn gezinsleven in het Rijk.

De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 3 van het IVRK, van artikel 74/13 (oud) van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Het recht op privéleven in de zin van artikel 8 EVRM beschermt de sociale, culturele en economische relaties die een vreemdeling opbouwt in het gastland. Het EHRM benadrukt dat voor vreemdelingen die een langdurig verblijf in het gastland achter de rug hebben, de uitwijzing niet louter onder de noemer van het "gezinsleven", maar tevens onder het "privéleven" moet worden getoetst (EHRM, Maslov t. Oostenrijk, 23 juni 2008, nr. 1638/03). Hoe langer een persoon in een land verblijft, hoe sterker de maatschappelijke, professionele en sociale banden zijn, en hoe zwaarder de proportionaliteitstoets moet doorwegen in het voordeel van de betrokkene.

Verzoeker verblijft reeds gedurende een 20 jaar in België. Hij heeft in België gewerkt als staalbouwer en zijn volledige sociale netwerk bevindt zich hier.

Daartegenover staat dat verzoeker in Polen volledig ontworteld is. Zijn ouders zijn overleden en hij bezit daar geen enkele familiale, sociale of economische banden, noch overige bezittingen.

Verzoeker heeft hier een verblijfplaats, werk en familie.

Artikel 3, § 1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK) bepaalt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de eerste overweging moet uitgaan naar het hoger belang van het kind. Dit verdrag heeft rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde.

Deze verplichting is expliciet verankerd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat stelt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Verzoeker heeft een minderjarige dochter, N. K., geboren op 5 april 2013, die de Belgische nationaliteit bezit. Op het moment van de bestreden beslissing is N. 13 jaar oud een uiterst cruciale en kwetsbare ontwikkelingsfase (de adolescentie).

Verzoeker had reeds eerder een aanvraag ingediend voor een pro deo advocaat teneinde de contacten met de dochter te herstellen. Thans wordt de dochter door de moeder volledig weggehouden.

Het argument van de DVZ dat "contact via moderne communicatiemiddelen" kan worden onderhouden is een onaantvaardbaar stereotiepe formule. Virtueel contact kan de fysieke aanwezigheid en de mogelijkheid tot reële omgang tussen vader en dochter geenszins volwaardig vervangen.

De bestreden beslissing getuigt van een manifeste schending van artikel 8 EVRM en artikel 3 IVRK, juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De DVZ heeft nagelaten de ingrijpende gevolgen van de verwijdering en het inreisverbod op het privéleven van verzoeker en op de psychologische ontwikkeling van zijn minderjarige Belgische dochter N. concreet en zorgvuldig af te wegen.

Het middel is dan ook ontvankelijk en gegrond, en rechtvaardigt de nietigverklaring van de bestreden beslissing."

3.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een

weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

De Raad vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissingen. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS nr. 13.317 (c) van 15 mei 2019; RvS nr. 13.629 (c) van 20 januari 2020; RvS nr. 238.292 van 23 mei 2017). Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekende partij een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurige te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

In het verzoekschrift houdt verzoeker aangaande zijn gezins- en familieleden enkel voor dat hij een minderjarige en een meerderjarige dochter heeft die beiden over de Belgische nationaliteit beschikken.

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm werd geboren. Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen, die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren ('Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create *de facto* family ties.' EHRM 8 januari 2009, *Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk*, § 30).

In casu toont verzoeker met geen enkel stuk aan dat hij nog contact heeft met zijn dochters. Wel integendeel nu hij zelf stelt dat hij zijn advocaat het mandaat heeft gegeven om een procedure voor de familierechtbank op te starten om het contact met zijn minderjarige dochter te herstellen. Verzoeker onderhoudt reeds meer dan tien jaar geen gezinscel meer met zijn minderjarige dochter en legt geen stukken voor waaruit blijkt dat hij enigszins betrokken is bij de opvoeding en/of het onderhoud van zijn kind. Ook wat betreft zijn contacten met zijn meerderjarige dochter beperkt verzoeker zijn betoog tot een loutere bewering. Verzoeker verwijst enkel naar een stuk in bijlage van het verzoekschrift dat een verklaring van zijn nicht betreft. De aanwezigheid van meerderjarige familieleden in het Rijk volstaat op zich niet om te besluiten tot een beschermenswaardig familieleden.

Verzoeker maakt met zijn betoog geen schending van zijn recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Waar verzoeker nog de schending van zijn recht op privéleven inroept, wijst de Raad erop dat verweerder in de bestreden beslissing duidelijk heeft uiteengezet waarom verzoeker door zijn gedrag nog steeds een voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker is derhalve op de hoogte van het feit dat op dat moment reeds een belangenafweging werd doorgevoerd met betrekking tot de door hem aangevoerde elementen inzake zijn privéleven. In het verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot het betoog dat hij reeds gedurende 20 jaar in België verblijft, gewerkt heeft als staalbouwer en dat zijn volledige sociale netwerk zich in het Rijk bevindt. Hij stelt dat hij in Polen "*volledig ontworteld*" is. Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat zijn E-kaart werd gesupprimeerd op 16 augustus 2016 en dat hij op 18 augustus 2018 ambtshalve werd afgevoerd. Hij heeft geen recht op inschrijving. Aldus blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hij minstens sinds 21 januari 2025, datum waarop hij werd opgesloten in de gevangenis, in het Rijk verblijft zonder gemachtigd te zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van Europese Unie. Verzoeker heeft zijn sociaal netwerk bijgevolg uitgebouwd terwijl hij niet over een verblijfsrecht of machtiging beschikte. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat

hij niet lijdt aan medische problemen die hem belemmeren naar Polen te reizen. Verzoeker toont niet aan dat hij als gezonde volwassen man de onmiddellijke nabijheid van zijn familieleden zou nodig hebben om een privéleven in Polen te kunnen uitbouwen.

In het licht van de vaststellingen dat verzoeker geboren en getogen is in Polen, aangezien hij thans 43 jaar is en in zijn verzoekschrift betoogt dat hij sinds 20 jaar in België verblijft, is het geenszins kennelijk onredelijk te stellen dat verzoeker niet aannemelijk maakt geen andere band dan zijn nationaliteit met Polen te hebben. Evenmin acht de Raad het verkeerd of kennelijk onredelijk dat verweerder in de verweernota stelt dat van verzoeker, een volwassen en gezonde man, verwacht mag worden dat hij in Polen op zelfstandige wijze een leven kan leiden en in zijn levensonderhoud kan voorzien. Daartoe kan zijn in België opgedane werkervaring ook bijdragen. De sociale contacten in België kan hij onderhouden via moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken in het herkomstland. Door louter te herhalen dat hij wel degelijk een privéleven heeft ontwikkeld op het Belgische grondgebied en de elementen te herhalen die de verweerder reeds in ogenschouw heeft genomen maakt hij niet aannemelijk dat de gemaakte belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM niet afdoende is.

De schending van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Artikel 74/13 (oud) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 (oud) van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat (de gemachtigde van) de minister bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), evenals in de artikelen 3 en 8 van het EVRM. In de bestreden beslissing heeft verweerder geduid dat verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord, dat hij geen gezinsleven aantoonde met zijn kinderen en dat hij geen medische problematiek heeft. Zoals blijkt uit de bespreking onder het eerste middel heeft verweerder, rekening houdende met artikel 74/13 (oud) van de Vreemdelingenwet uitgebreid gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verzoeker toont geen schending aan van artikel 74/13 (oud) van de Vreemdelingenwet aan.

Artikel 3 van het IVRK volstaat wat de geest, de inhoud en de bewoordingen betreft, niet om directe werking te hebben (RvS 12 augustus 2014, nr. 10.718 (c); RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (c)). Verzoeker kan de schending van deze verdragsbepaling dus niet op dienstige wijze aanvoeren.

Waar verzoeker wederom de schending aanvoert van de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst de Raad naar bespreking dienaangaande onder het eerste middel.

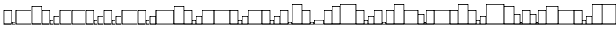
Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 3 van het IVRK en/of artikel 74/13 (oud) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen.

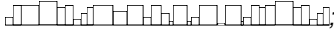
Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.5. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 28 en 36 van de Richtlijn 2004/38/EG (Unieburgerrichtlijn), de artikelen 43, 44, 44ter en 45 (oud) van de Vreemdelingenwet, het Unierechtelijk evenredigheidsbeginsel (proportionaliteitsbeginsel, de materiële en formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoeker bezit de Poolse nationaliteit en is bijgevolg een burger van de Europese Unie. Als Unieburger geniet verzoeker een fundamenteel recht op vrij verkeer en verblijf binnen de lidstaten, zoals gewaarborgd door artikel 21 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU) en operationeel gemaakt door de Richtlijn 2004/38/EG (hierna: de “Unieburgerrichtlijn”), omgezet in de artikelen 40 t.e.m. 45 van de Belgische Vreemdelingenwet (Vw.)

Krachtens artikel 28 van de Richtlijn 2004/38/EG en de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ-EU) is het begrip "openbare veiligheid" aanzienlijk nauwer dan het begrip "openbare orde". Waar "openbare orde" doelt op de verstoring van de maatschappelijke rust en de wetgeving in algemene zin, heeft "openbare veiligheid" uitsluitend betrekking op de , dan wel op de fysieke overleving van de bevolking.

Het Hof van Justitie oordeelt dwingend dat maatregelen om redenen van "openbare veiligheid" slechts gerechtvaardigd zijn indien er sprake is van een uiterst hoge graad van ernst die de fundamentele waarden en de vitale belangen van de samenleving rechtstreeks bedreigt, zoals terrorisme, grootschalige georganiseerde drughandel in bendeverband of de seksuele uitbuiting van kinderen ( ).

Gewone criminaliteit of hardnekkige recidive in vermogensdelicten (zoals diefstallen met braak) valt onder geen enkel beding onder de noemer van de "openbare veiligheid".

25. Een verwijderingsmaatregel ten aanzien van een Unieburger kan derhalve niet steunen op algemene verwijzingen naar strafrechtelijke antecedenten of abstracte overwegingen inzake openbare orde. Zij vereist een concreet, actueel en individueel onderzoek van de persoonlijke gedragingen van betrokkene, zijn verblijfsgeschiedenis, zijn gezins- en privéleven en de mate waarin hij daadwerkelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. In het bijzonder kan een maatregel die wordt verantwoord op grond van dwingende redenen van openbare veiligheid in de zin van artikel 28, lid 3, van Richtlijn 2004/38/EG slechts worden aanvaard indien, gelet op de uitzonderlijke ernst van de bedreiging, wordt aangetoond dat de verwijdering noodzakelijk is ter bescherming van dat belang en dat hetzelfde doel niet kan worden bereikt met minder ingrijpende maatregelen. Verwerende partij diende daarbij uitdrukkelijk rekening te houden met de duur van het verblijf van verzoeker in België, zijn familiale en sociale verankering, zijn integratie en de gevolgen van de verwijdering voor zijn privé- en gezinsleven.

In casu stelt de bestreden beslissing ten onrechte dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, reële en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de 'openbare veiligheid' op grond van zijn strafrechtelijke veroordelingen wegens diefstal met braak. Overeenkomstig de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie (o.m. Tsakouridis en P.I.) vallen vermogensdelicten manifest buiten het toepassingsgebied van de 'openbare veiligheid' (de vitale belangen van de Staat). Door de feiten op deze wijze te kwalificeren, heeft verwerende partij de drempels van de Richtlijn 2004/38/EG en artikel 45 van de Vreemdelingenwet op grove wijze miskend, hetgeen de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten rechtvaardigt.

Gelet op het voorgaande is het derde middel overduidelijk gegrond. De verwerende partij schendt de Unieburgerrichtlijn door verzoeker de verhoogde verblijfsbescherming te ontfangen en gewone strafrechtelijke feiten ten onrechte gelijk te stellen met een bedreiging voor de openbare veiligheid van de Staat."

3.6. Waar verzoeker de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het vast te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht. Verzoeker toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat hij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van de richtlijn kan beroepen. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten geënt op de artikelen 7, eerste lid, 3°, 43, §1, 2° en 44ter (oud) van de Vreemdelingenwet.

Deze artikelen luiden als volgt:

Artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(..)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;".

Artikel 43, § 1, 2° (oud) van de Vreemdelingenwet:

"§1 De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

(..) 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid."

Artikel 44ter (oud) van de Vreemdelingenwet:

“§1 Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer: 1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of 2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen. De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.”

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing motiveert verweerder omstandig waarom verzoeker op grond van voormelde bepalingen een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd krijgt zonder termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten.

Vermits verzoeker een Unieburger is, wiens inreis- en verblijfsrecht wordt beperkt om redenen van openbare orde, past het om de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze te bekijken.

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

Dit alles houdt onder meer in dat gedragingen die kunnen worden gecatalogeerd onder “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, zeker vallen onder de categorie van “gewone redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016 C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek inzake een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de ontzegging van het verblijf en de toegang tot het grondgebied noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28).

In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, § 63).

Verzoeker betwist dat hij door zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

Zoals evenwel duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft verweerder zich niet enkel geënt op de verschillende veroordelingen die de verzoeker doorheen de jaren in België heeft opgelopen,

maar wordt ook de aard van de feiten weergegeven die door de verzoeker zijn gepleegd en wordt erop gewezen dat: *“De feiten zijn ernstig, zij geven blijk van een groot gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht en dragen in zeer aanzienlijke mate bij tot het onveiligheidsgevoel in onze samenleving. Hij is dan ook niet aan zijn proefstuk toe en blijkt dan ook hardleers te zijn. Hij trekt duidelijk geen lessen uit deze eerdere veroordelingen en waarschuwingen in België of elders en hij blijkt de ernst van zijn daden niet in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk totaal onaanvaardbaar is. Uit zijn persoonlijk handelen valt dan ook helemaal niet uit te sluiten dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.*

Zijn gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat hij reeds 3 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen hebt. Hoewel deze veroordelingen geen correctionele veroordelingen zijn, gaat het toch om ernstige overtredingen omdat zij de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen, hetgeen uit zijn globaal handelen de minste van zijn zorgen blijkt. Ze tonen ook zijn gebrek aan respect voor de minimale regels van de maatschappij waarin hij leeft.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.”

Aldus blijkt uitdrukkelijk uit de gegeven motivering waarom de verweerder van oordeel is dat verzoeker door zijn gedrag een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Verzoeker gaat er tevens aan voorbij dat verzoeker in het Rijk verbleef zonder dat hij gemachtigd was tot een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie.

Waar verzoeker zijn betoog beperkt tot een theoretische uiteenzetting over het begrip ‘openbare veiligheid’, kan hij niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder de motivering heeft beperkt tot een opsomming van zijn strafrechtelijke veroordelingen. Er wordt, integendeel een analyse gemaakt over de aard van de gepleegde feiten, waaruit een groot gebrek aan respect voor andermans eigendom blijkt, hetgeen in aanzienlijke mate bijdraagt tot het onveiligheidsgevoel in de samenleving. Bovendien blijkt verzoeker hardleers te zijn en geen lessen te trekken uit de eerdere veroordelingen. Verzoeker blijkt evenmin de ernst van zijn daden in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit zijn persoonlijk handelen valt daarom niet uit te sluiten dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

In de bestreden beslissing werd duidelijk gewezen op het criminele parcours van verzoeker, op de ernst van de door de verzoeker gepleegde feiten en dat hij geen lessen trekt uit eerdere veroordelingen, zodat een volgehouden voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid blijkt waardoor niet valt uit te sluiten dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Daarnaast dient ook benadrukt dat verzoeker sinds 21 januari 2025 in de gevangenis verblijft en hij bijgevolg verhinderd, minstens bemoeilijkt, wordt nieuwe feiten te plegen.

Verzoeker toont aldus geen schending aan van de artikelen 43, 44, 44ter en 45 (oud) van de Vreemdelingenwet aan, noch van het *“Unierechtelijk evenredigheidsbeginsel”*.

Waar verzoeker wederom de schending aanvoert van de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel kan er worden volstaan door te verwijzen naar de bespreking dienaangaande onder eerste middel.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op dertien juli tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

N. MOONEN